

Zijn voornaamste bezwaar tegen het structuralisme hing regelrecht samen met het hart van zijn christelijke levensbeschouwing. Hij geloofde niet in een systeem waarin alle feiten restloos zouden passen en volledig verklaard worden. Systeemdwang was wel het laatste waartoe hij zich zou laten overhalen. Hierin kwam zijn kritisch denken en tevens zijn gelovige kijk op de grenzen van het menselijk kennen en kunnen naar voren. In het blad *Radix* schreef hij anno 1984: 'Kort gezegd, we kunnen veel over de schepping weten, haar echt kennen ligt niet in ons bereik. De wetenschap kan ons dan ook nimmer 'het' portret van de werkelijkheid geven. De schepping blijft een mysterie. Niets spreekt vanzelf. Wetenschappelijke analyse en synthese leiden daarom nooit tot meer dan de verwoording van een bepaalde visie op (een deel van) de werkelijkheid'.

Zo'n uitspraak is Bakker ten voeten uit. Met een opvallende vasthoudendheid, maar zonder tot overhaaste conclusies te geraken, zocht hij naar het verband tussen geloofswaarheden en wetenschappelijke inzichten. Daarbij wenste hij niets te forceren. Hij wilde zowel een eerlijke denk-weg als de *via crucis* bewandelen, in de intuïtieve overtuiging dat die twee geen tegenstelling kunnen vormen.

Voor de Faculteit der Letteren heeft Bakker zich onder meer verdienstelijk gemaakt door de vervulling van het dekaanat in het academisch jaar 1979-1980. In het voorjaar van 1980 werd hij getroffen door een hartinfarct. Men zou zich kunnen afvragen of het een met het ander te maken had. Misschien was de voor het facultaire bestuurswerk vereiste promptheid enigszins in strijd met zijn neiging om plannetjes lange tijd te laten 'sudder'. Gedurende zijn ziekte en daarna, toen hij kalmer aan moest doen, verliet zijn blijmoedigheid hem niet, evenmin als zijn gevoel voor humor trouwens, dat zich dikwijls uitte in fijnzinnige ironie. Het karakteriseerde hem voorts in hoge mate, dat hij in de periode van zijn ziekte zich grondig verdiepte in de exegete van Paulus' brief aan de Galaten. Zijn verstand en zijn hart hadden daarin gelijkelijk deel.

In de jaren na het hartinfarct moest hij zich ontzien, maar er kwam toch heel wat uit zijn handen, in de vorm van diepgravende publikaties maar ook in de zin van promotiebegeleiding. Zijn collega's en medewerkers konden zich wel eens zorgen maken over de zichtbare broosheid van zijn fysieke toestand. Aan zelfbeklag deed hij overigens nimmer. Hij koesterde de hoop - kort voor zijn heengaan sprak hij er nog over -, dat hem de jaren gegeven zouden worden om een boek te schrijven over de grondslagen van het taalonderzoek. Daar is het niet meer van gekomen. Op de ochtend van zaterdag 30 november 1985 werd hij door God weggenomen, geheel onverwacht, zo maar op straat, nadat hij voor zijn vrouw en kinderen inkopen had gedaan in Haarlem. Het rouwbericht en de uitvaartdienst stonden in het teken van Psalm 23.

Dick Bakker was een kritisch analyticus, die de moed had onafhankelijk te denken. Hij was ook een diep-gelovig man, met een blik die gescherpt was in het onderkennen van de hybris van de van God vervreemde mens. Hij nam aan de ene kant de angst van veel christenen waar, zich rekenschap te geven van de wetenschap en haar